

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

12 decembrie 2018*

„Funcție publică – Funcționari – Remunerație – Alocații familiale – Articolul 2 alineatul (2) al treilea paragraf din anexa VII la statut – Noțiunea de copil aflat în întreținere – Hotărâre privind tutela întemeiată pe legislația unei țări terțe privind protecția minorilor – Refuz de a acorda statutul de copil aflat în întreținere unor copii aflați sub tutelă – Egalitate de tratament – Dreptul la educație – Interesul superior al copilului”

În cauza T-283/17,

SH, agent contractual al Comisiei Europene, reprezentată de N. de Montigny, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de M. Mensi, de T.S. Bohr și de A.-C. Simon și ulterior de T.S. Bohr și de G. Berscheid, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Parlamentul European, reprezentat de J. Steele și de M. Windisch, în calitate de agenți,

și de

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de M. Bauer și de R. Meyer, în calitate de agenți,

intervenienți,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE prin care se urmărește anularea deciziei Comisiei din 13 iulie 2016 prin care autoritatea abilitată să încheie contractele de angajare a refuzat să prelungească plata alocației pentru creșterea copilului acordată reclamantei, precum și, în măsura în care este necesar, a deciziei acestei instituții din 3 februarie 2017 prin care a fost respinsă reclamația reclamantei din 5 octombrie 2016,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din domnii H. Kanninen, președinte, și L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (raportor) și doamna I. Reine, judecători,

grefier: G. Predonzani, administrator,

* Limba de procedură: franceza.

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 13 aprilie 2018,
pronunță prezenta

Hotărâre

I. Istoricul cauzei

- 1 Reclamanta, SH, este agent contractual al Comisiei Europene și este repartizată în Zimbabwe.
- 2 Prin hotărârea Tribunalului de reședință Buyenzi (Burundi) din 30 decembrie 2010 (denumită în continuare „hotărârea Tribunalului de reședință din Buyenzi”), doi copii cu vârsta de 14 și, respectiv, de 12 ani, de naționalitate burundeză, având numele Joe și Claire, au fost plasați sub tutela reclamantei în temeiul articolului 300 și următoarele din Codul civil burundez. La momentul pronunțării hotărârii Tribunalului de reședință din Buyenzi, reclamanta avea reședința obișnuită în Togo.
- 3 În luna iunie 2011, reclamanta a solicitat și a obținut alocația pentru creșterea copilului pentru Joe și pentru Claire în temeiul articolului 2 alineatul (2) al treilea paragraf și alineatul (3) litera (a) din anexa VII la Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”), aplicabil agenților contractuali în temeiul articolului 21 din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (denumit în continuare „RAA”). Articolul 2 din anexa VII la statut are următorul cuprins:

„(1) Funcționarul care are unul sau mai mulți copii în întreținere beneficiază, în condițiile enumerate la alineatele (2) și (3), de o alocație de [...] EUR pe lună pentru fiecare copil aflat în întreținerea sa.

(2) Este considerat copil aflat în întreținere copilul legitim, natural sau adoptiv al funcționarului sau al soțului acestuia, care este efectiv întreținut de către funcționar.

Același lucru este valabil pentru copilul care a făcut obiectul unei cereri de adopție și pentru care a fost inițiată procedura de adopție.

Orice copil pentru care funcționarul are obligația de a plăti pensie alimentară, ca urmare a unei hotărâri judecătorești întemeiate pe legislația unui stat membru privind protecția minorilor, este considerat copil aflat în întreținerea funcționarului.

(3) Alocația se acordă:

- (a) din oficiu, pentru copilul care nu a împlinit încă vârsta de 18 ani;
- (b) la cererea motivată a funcționarului în cauză, pentru copilul cu vârsta între 18 și 26 de ani care urmează o formare educațională sau profesională.

(4) Orice persoană căreia funcționarul are obligația, conform legii, de a-i plăti pensie alimentară și pentru a cărei întreținere funcționarul suportă cheltuieli ridicate poate, în mod excepțional, să fie considerată copil aflat în întreținere printr-o decizie specială și motivată a autorității împuternicite să facă numiri, pe bază de documente doveditoare.

[...]”

- 4 La 3 august 2014, Joe a împlinit 18 ani.

- 5 La 6 mai 2015, șeful unității „Remunerație și administrarea drepturilor individuale pecuniare” din cadrul Oficiului de Administrare și Plată a Drepturilor Individuale (PMO) i-a comunicat reclamantei o notă (denumită în continuare „nota PMO din 6 mai 2015”) prin care i-a explicat, pe de o parte, că nu mai avea dreptul la alocația pentru creșterea copilului pentru Joe, întrucât acesta împlinise vârsta de 18 ani, și, pe de altă parte, că plata acestor alocații urma să înceteze cu efect retroactiv de la 31 august 2014. Reclamanta nu a contestat această notă.
- 6 Totuși, alocația pentru creșterea copilului plătită pentru Joe în perioada dintre 1 septembrie 2014 și 30 aprilie 2015 nu a făcut în cele din urmă obiectul unei recuperări.
- 7 La 2 mai 2016, Claire a împlinit 18 ani.
- 8 La 17 mai 2016, reclamanta a formulat la PMO o cerere de prelungire a plății alocației pentru creșterea copilului pentru Joe și pentru Claire. Această cerere s-a întemeiat pe articolul 2 alineatul (3) litera (b) din anexa VII la statut. În cererea sa, reclamanta a susținut că acești copii erau încă sub tutela sa și a furnizat documente pentru a dovedi că aceștia își continuau încă studiile. Ea a specificat de asemenea că nu a contestat nota PMO din 6 mai 2015 pentru că nu fusese informată cu privire la drepturile sale.
- 9 La 13 iulie 2016, PMO i-a comunicat reclamantei o notă având ca scop să clarifice drepturile statutare ale acesteia din urmă și prin care i-a fost refuzată prelungirea plății alocațiilor solicitate pentru Joe și pentru Claire (denumită în continuare „decizia atacată”). PMO a subliniat că, în temeiul articolului 2 alineatul (2) al treilea paragraf din anexa VII la statut, poate fi acordată o alocație pentru creșterea copilului pentru un copil plasat sub tutela unui agent, printre altele, în temeiul unei hotărâri judecătorești întemeiate pe legislația privind protecția minorilor. PMO a considerat că dreptul la alocații pentru cei doi copii în discuție a încetat după ce aceștia au împlinit 18 ani. Astfel, potrivit PMO, dreptul la alocații se întemeia, în speță, exclusiv pe tutelă, care ar înceta la majoratul copilului. PMO a susținut de asemenea că dreptul la alocații putea fi acordat, desigur, pentru copilul biologic sau adoptiv, în temeiul articolului 2 alineatul (3) litera (b) din anexa VII la statut, până când copilul împlinește vârsta de 26 de ani. Totuși, potrivit PMO, această posibilitate nu se aplică copilului aflat sub tutelă.
- 10 La 5 octombrie 2016, reclamanta a formulat o reclamație împotriva deciziei atacate în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut, aplicabil agenților contractuali în temeiul articolului 117 din RAA. În susținerea reclamației sale, reclamanta a invocat eroarea de drept săvârșită de PMO și „eroarea vădită de apreciere a modalităților de aplicare a articolului 67 din statut și a articolului 2 alineatul (3) litera (b) din anexa VII la statut”. Pe de altă parte, reclamanta a precizat că, potrivit Codului civil burundez, majoră este persoana care a împlinit vârsta de 21 de ani. Astfel, niciunul dintre cei doi copii în discuție nu ar fi considerat ca fiind major potrivit Codului civil burundez. Ambii s-ar afla încă, prin urmare, sub tutela reclamantei până la împlinirea vârstei de 21 de ani. Reclamanta a concluzionat că, în temeiul articolului 2 alineatul (3) litera (b) din anexa VII la statut, avea dreptul la alocațiile pentru creșterea copilului pentru cei doi copii în discuție până când aceștia împlinesc vârsta de 21 de ani, iar tutela încetează.
- 11 Prin decizia din 3 februarie 2017 (denumită în continuare „decizia de respingere a reclamației”), autoritatea abilitată să încheie contractele de angajare ale Comisiei Europene (denumită în continuare „AAIC”) a respins reclamația reclamantei. AAIC a amintit jurisprudența potrivit căreia dispozițiile care dau dreptul la prestații financiare trebuie să fie interpretate în mod strict, făcând referire în această privință la punctul 90 din Hotărârea din 8 aprilie 2008, Bordini/Comisia (F-134/06, EU:F:2008:40). În plus, AAIC a subliniat că, potrivit articolului 2 alineatul (2) al treilea paragraf din anexa VII la statut, copiii în discuție nu puteau fi considerați ca fiind aflați în întreținerea reclamantei, întrucât această dispoziție prevede că obligația de întreținere a unui agent față de copilul respectiv trebuie să rezulte dintr-o hotărâre judecătorească întemeiată pe legislația unui stat membru. Or, potrivit AAIC, hotărârea Tribunalului de reședință din Buyenzi s-a întemeiat pe legislația unei țări

terțe. AAIC a concluzionat că reclamanta nu avea dreptul la alocații pentru creșterea copilului pentru cei doi copii în discuție și că PMO dăduse dovadă de bunăvoință acordându-i aceste alocații până la împlinirea de către Claire și de către Joe a vârstei de 18 ani.

II. Procedura și concluziile părților

- 12 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 15 mai 2017, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 13 La 1 august 2017, Comisia a depus memoriul în apărare.
- 14 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 5 și, respectiv, la 10 iulie 2017, Consiliul Uniunii Europene și Parlamentul European au formulat cereri de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor Comisiei.
- 15 Prin deciziile din 10 august și 13 septembrie 2017, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis intervențiile Consiliului și Parlamentului. Intervenienții au depus memoriile la 20 și, respectiv, la 27 octombrie 2017, iar părțile principale au depus observații cu privire la acestea în termenele acordate.
- 16 Prin scrisoarea din 1 septembrie 2017, grefa Tribunalului a informat reclamanta cu privire la faptul că Tribunalul decisese, în temeiul dispozițiilor articolului 83 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, că nu era necesar un al doilea schimb de memorii.
- 17 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 20 septembrie 2017, reclamanta a solicitat permisiunea de a depune o replică în conformitate cu articolul 83 alineatul (2) din Regulamentul de procedură. Mai exact, reclamanta a solicitat, în esență, permisiunea de a răspunde la argumentația care figura la punctul 48 și următoarele din memoriul în apărare.
- 18 Prin decizia din 29 septembrie 2017, Tribunalul a autorizat reclamanta să depună o replică referitoare la punctele 48-59 din memoriul în apărare. Reclamanta a depus replica la 13 noiembrie 2017. Comisia a depus duplica la 5 ianuarie 2018.
- 19 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a patra) a decis, la 8 martie 2018, deschiderea fazei orale a procedurii.
- 20 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 13 aprilie 2018.
- 21 Reclamanta solicită Tribunalului:
 - constatarea nelegalității articolului 2 alineatul (2) al treilea paragraf din anexa VII la statut;
 - anularea deciziei atacate și, în măsura în care este necesar, a deciziei de respingere a reclamației;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 22 Comisia și Consiliul solicită Tribunalului:
 - respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

23 Parlamentul solicită Tribunalului respingerea acțiunii ca inadmisibilă în parte și, în orice caz, ca nefondată.

III. În drept

A. Cu privire la admisibilitatea acțiunii

- 24 În duplică, Comisia își exprimă îndoielile în ceea ce privește respectarea procedurii precontencioase.
- 25 Pe de o parte, în ceea ce îl privește pe Joe, Comisia consideră că reclamanta ar fi trebuit să conteste nota PMO din 6 mai 2015, în loc să formuleze o reclamație împotriva deciziei atacate. Pe de altă parte, în ceea ce o privește pe Claire, Comisia subliniază că plata alocațiilor a fost întreruptă în iunie 2016, ceea ce ar reieși din fișa de salariu a reclamantei din luna respectivă. Astfel, Comisia consideră că reclamanta ar fi trebuit să conteste fișa de salariu din iunie 2016, iar nu decizia atacată.
- 26 Reclamanta solicită respingerea cauzei de inadmisibilitate invocate de Comisie, subliniind că cererea sa de prelungire a plății alocațiilor pentru creșterea copilului formulată la 17 mai 2016 la PMO reprezenta o nouă cerere de acordare a alocațiilor întemeiată pe articolul 2 alineatul (3) litera (b) din anexa VII la statut.
- 27 Argumentația Comisiei echivalează, în esență, cu a considera că decizia atacată este confirmativă, pe de o parte, pentru nota PMO din 6 mai 2015 în ceea ce privește alocația plătită pentru Joe și, pe de altă parte, pentru fișa de salariu a reclamantei din iunie 2016 în ceea ce o privește pe Claire.
- 28 Potrivit unei jurisprudențe constante, o acțiune în anulare formulată împotriva unui act pur confirmativ al unei decizii anterioare care nu a fost atacată în termen este inadmisibilă (a se vedea Hotărârea din 7 februarie 2001, Inpesca/Comisia, T-186/98, EU:T:2001:42, punctul 44 și jurisprudența citată). Un act este considerat pur confirmativ al unei decizii anterioare dacă nu conține niciun element nou în raport cu decizia anterioară și nu a fost precedat de o reexaminare a situației destinatarului acestei decizii (a se vedea Ordonanța din 26 octombrie 2016, Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring/Comisia, T-611/15, nepublicată, EU:T:2016:643, punctul 28 și jurisprudența citată).
- 29 În speță, pe de o parte, în ceea ce îl privește pe Joe, trebuie să se constate că nota PMO din 6 mai 2015 privea încetarea plății alocației pentru creșterea copilului pentru Joe în temeiul articolului 2 alineatul (3) litera (a) din anexa VII la statut. Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că nota PMO din 6 mai 2015 a rămas definitivă, întrucât reclamanta nu a formulat o reclamație împotriva acesteia.
- 30 Totuși, trebuie subliniat că decizia atacată privea cererea de prelungire a plății alocației pentru creșterea copilului pentru Joe și pentru Claire formulată de reclamantă la 17 mai 2016 la PMO. Or, această cerere nu s-a întemeiat pe articolul 2 alineatul (3) litera (a) din anexa VII la statut, ci pe articolul 2 alineatul (3) litera (b) din aceeași anexă. Astfel, decizia atacată avea un obiect diferit de cel al notei PMO din 6 mai 2015 și, prin urmare, nu este confirmativă pentru aceasta din urmă.
- 31 Pe de altă parte, în ceea ce o privește pe Claire, este suficient să se arate că reiese din fișa de salariu a reclamantei din iunie 2016 că plata alocației în temeiul articolului 2 alineatul (3) litera (a) din anexa VII la statut a încetat. Or, astfel cum s-a amintit la punctul 30 de mai sus, decizia atacată privea cererea de prelungire a plății alocației pentru creșterea copilului pentru Joe și pentru Claire formulată de reclamantă la 17 mai 2016 la PMO în temeiul articolului 2 alineatul (3) litera (b) din aceeași anexă. Prin urmare, decizia atacată avea un obiect diferit de cel al deciziei referitoare la fișa de salariu din iunie 2016 și, în consecință, nu este confirmativă pentru aceasta din urmă.

- 32 Contrar susținerilor Comisiei, reclamanta trebuia într-adevăr să formuleze împotriva deciziei atacate o reclamație în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut. Or, reclamanta a formulat o asemenea reclamație la 5 octombrie 2016.
- 33 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că procedura precontencioasă a fost respectată în speță.
- 34 În consecință, prezenta acțiune trebuie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Cu privire la primul capăt de cerere, prin care se solicită Tribunalului să constate nelegalitatea articolului 2 alineatul (2) al treilea paragraf din anexa VII la statut

- 35 Prin intermediul primului capăt de cerere, reclamanta solicită Tribunalului să constate nelegalitatea articolului 2 alineatul (2) al treilea paragraf din anexa VII la statut, astfel cum a fost aplicat de PMO în decizia atacată.
- 36 În această privință, trebuie amintit că nu revine instanței Uniunii sarcina de a efectua constatări de principiu (Hotărârea din 16 decembrie 2004, De Nicola/BEI, T-120/01 și T-300/01, EU:T:2004:367, punctul 136). Totuși, având în vedere cererea în ansamblu, trebuie să se considere că, prin intermediul primului capăt de cerere, reclamanta invocă, cu titlu incident față de acțiunea sa în anulare, o excepție de nelegalitate a articolului 2 alineatul (2) al treilea paragraf din anexa VII la statut (denumită în continuare „dispoziția în litigiu”).

2. Cu privire la al doilea capăt de cerere, prin care se solicită Tribunalului anularea deciziei atacate și, în măsura în care este necesar, a deciziei de respingere a reclamației

a) Cu privire la obiectul celui de al doilea capăt de cerere

- 37 Potrivit unei jurisprudențe constante, reclamația administrativă și respingerea acesteia, explicită sau implicită, fac parte integrantă dintr-o procedură complexă și nu constituie decât o condiție prealabilă pentru sesizarea instanței (Hotărârea din 21 septembrie 2011, Adjemian și alții/Comisia, T-325/09 P, EU:T:2011:506, punctul 32, și Hotărârea din 15 septembrie 2017, Skareby/SEAE, T-585/16, EU:T:2017:613, punctul 18). În consecință, dat fiind că, potrivit sistemului statutului, persoana în cauză trebuie să depună o reclamație împotriva deciziei pe care o contestă, acțiunea subsecventă este considerată admisibilă, indiferent dacă este îndreptată numai împotriva deciziei care face obiectul reclamației, împotriva deciziei de respingere a reclamației sau împotriva ambelor decizii, în măsura în care reclamația și acțiunea au fost formulate în termenele prevăzute la articolele 90 și 91 din statut (Hotărârea din 26 ianuarie 1989, Koutchoumoff/Comisia, 224/87, EU:C:1989:38, punctul 7, și Hotărârea din 5 noiembrie 2014, Comisia/Thomé, T-669/13 P, EU:T:2014:929, punctul 21). Cu toate acestea, potrivit principiului economiei procedurale, instanța poate hotărî că nu este necesar să se pronunțe în mod specific cu privire la concluziile formulate împotriva deciziei de respingere a reclamației în cazul în care constată că acestea sunt lipsite de conținut autonom și se confundă, în realitate, cu cele formulate împotriva deciziei care a făcut obiectul reclamației (Hotărârea din 17 ianuarie 1989, Vainker/Parlamentul European, 293/87, EU:C:1989:8, punctele 7 și 8, și Hotărârea din 24 aprilie 2017, HF/Parlamentul European, T-584/16, EU:T:2017:282, punctul 72). Situația poate fi aceasta în special atunci când constată că decizia de respingere a reclamației este pur-confirmativă în raport cu decizia care face obiectul reclamației și că, în consecință, anularea acesteia nu ar produce asupra situației juridice a persoanei interesate niciun efect distinct de cel care decurge din anularea deciziei inițiale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 septembrie 2011, Adjemian și alții/Comisia, T-325/09 P, EU:T:2011:506, punctul 33).

- 38 Reiese însă din jurisprudență că, ținând seama de caracterul evolutiv al procedurii precontencioase, administrația poate fi determinată să completeze sau să modifice, în cadrul respingerii reclamației, motivele în temeiul cărora adoptase actul contestat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 decembrie 2009, Comisia/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, punctele 55-60).
- 39 Astfel, este posibil ca administrația, pentru a răspunde acestei reclamații, să furnizeze o motivare mai explicită în cursul procedurii precontencioase. Asemenea motive specifice referitoare la cazul individual, comunicate înainte de introducerea acțiunii în justiție, trebuie să coincidă cu decizia de refuz și trebuie considerate ca fiind elemente de informație relevante pentru aprecierea legalității acestei decizii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 decembrie 2009, Comisia/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, punctele 59 și 60).
- 40 În speță, decizia de respingere a reclamației confirmă respingerea prelungirii plății alocațiilor pentru creșterea copilului pronunțată de PMO în decizia atacată. Totuși, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 11 de mai sus, AAIC a completat decizia atacată în decizia de respingere a reclamației, adăugând că, pentru a da dreptul la acordarea alocației pentru creșterea copilului, obligația de întreținere trebuie să rezulte dintr-o hotărâre judecătorească întemeiată pe legislația unui stat membru. În temeiul acestei motivări noi, AAIC a concluzionat că copiii în discuție nu puteau fi considerați ca fiind aflați în întreținerea reclamantei, întrucât hotărârea Tribunalului de reședință din Buyenzi nu s-a întemeiat pe legislația unui stat membru. Totuși, AAIC a indicat că administrația dăduse dovadă de bunăvoință acordând reclamantei alocații pentru creșterea copilului până la împlinirea de către Claire și de către Joe a vârstei de 18 ani, deși ea nu avea dreptul la aceste alocații.
- 41 Rezultă din ceea ce precedă că decizia de respingere a reclamației ia în considerare seama de elemente de drept de care PMO nu ținuse seama la adoptarea deciziei atacate.
- 42 Prin urmare, având în vedere caracterul evolutiv al procedurii precontencioase, motivarea care figurează în decizia de respingere a reclamației este cea care trebuie luată în considerare în cadrul examinării legalității deciziei atacate.

b) Cu privire la motivele acțiunii

- 43 În cererea introductivă, reclamanta invocă cinci motive, dintre care primele patru sunt invocate în susținerea unei excepții de nelegalitate îndreptate împotriva dispoziției în litigiu. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea interdicției de discriminare pe motive de cetățenie sau de naștere. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului egalității și al nediscriminării între funcționari și agenți. Al treilea motiv este dedus din încălcarea dreptului la educație și a principiului interesului superior al copilului. Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și a principiului proporționalității și al legitimității. Al cincilea motiv este întemeiat pe o eroare de drept și pe încălcarea principiului buneii administrări și a obligațiilor de solitudine și de asistență.
- 44 Pe de altă parte, în replica sa, reclamanta invocă un al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului securității juridice, al previzibilității și al drepturilor dobândite.

1) Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o discriminare pe motive de cetățenie sau de naștere

- 45 Reclamanta arată că dispoziția în litigiu aduce atingere interdicției discriminării pe motive de naștere sau de cetățenie consacrată la articolul 21 din cartă și la articolul 1d din statut, în măsura în care împiedică recunoașterea unui copil care nu este cetățean al Uniunii Europene aflat în întreținerea unui cetățean al Uniunii ca fiind un copil aflat în întreținere în scopul acordării alocației în discuție.

- 46 Reclamanta subliniază că, în temeiul normelor de drept internațional privat, statutul personal al unei persoane fizice este reglementat de legea țării al cărei cetățean este această persoană, indiferent care este instanța competentă. Ar rezulta că, întrucât Joe și Claire au cetățenie burundeză, legea burundeză ar fi aplicabilă statutului lor personal. Prin urmare, prelungirea plății alocațiilor pentru creșterea copilului i-a fost refuzată reclamantei numai din motivul cetățeniei acestor copii.
- 47 În replica sa, reclamanta arată că competența jurisdicțională în materia dreptului familiei se întemeiază pe reședința obișnuită a copilului sau a părintelui. Astfel, aceasta susține că, deoarece nici ea, nici copiii în discuție nu aveau reședința obișnuită într-un stat membru la data faptelor, instanțele Uniunii nu erau competente să pronunțe o hotărâre cu privire la tutela copiilor menționați. Reclamanta arată că, în lipsa unei hotărâri cu privire la tutela copiilor, aceștia nu ar fi putut ieși de pe teritoriul burundez în prezența reclamantei pentru a formula, într-un stat membru, o cerere de tutelă. Reclamanta consideră că de aici rezultă că autoritățile burundeze erau competente, având în vedere cetățenia copiilor în discuție, să adopte deciziile referitoare la tutelă.
- 48 În continuare, reclamanta arată că nu ar fi putut formula o cerere de recunoaștere a hotărârii Tribunalului de reședință din Buyenzi într-un stat membru. În această privință, ea consideră că, chiar dacă, în temeiul articolului 15 din Convenția privind competența, dreptul aplicabil, recunoașterea, executarea și cooperarea în materia răspunderii părintești și a măsurilor de protecție a copiilor, semnată la Haga la 19 octombrie 1996 (denumită în continuare „Convenția de la Haga din 1996”), în materia măsurilor de protecție a copiilor, se aplică legea locului de reședință a copilului, această convenție nu este pertinentă în speță. Aceasta ar rezulta din faptul că Burundi nu este parte la această convenție și că convenția menționată ar avea vocație să se aplice numai în măsura în care reședința obișnuită a copiilor se află pe teritoriul unui stat contractant. Or, în speță, acesteia i-ar fi fost imposibil să formuleze o cerere de recunoaștere a hotărârii Tribunalului de reședință din Buyenzi într-un stat membru, deoarece nici ea, nici copiii în discuție nu aveau reședința obișnuită într-un stat al Uniunii. În ședință, reclamanta a confirmat că, la data la care a fost pronunțată hotărârea Tribunalului de reședință din Buyenzi, ea nu avea reședința obișnuită în Belgia.
- 49 Pe de altă parte, în replica sa, reclamanta a susținut că, pentru a contracara eventualitatea în care Tribunalul ar confirma decizia de a exclude copiii în discuție de la beneficiul alocațiilor respective, a formulat o cerere de adopție a lor în Belgia.
- 50 În sfârșit, reclamanta arată că, chiar dacă ar fi obținut recunoașterea hotărârii Tribunalului de reședință din Buyenzi într-un stat membru, această hotărâre ar rămâne întemeiată pe legislația unei țări terțe, iar hotărârea de recunoaștere nu ar putea fi considerată o hotărâre judecătorească întemeiată pe legislația unui stat membru privind protecția minorilor.
- 51 Parlamentul, Consiliul și Comisia solicită respingerea primului motiv.
- 52 Trebuie subliniat, de la bun început, că dispoziția în litigiu nu stabilește în mod expres drept criteriu de acordare a alocației pentru creșterea copilului cetățenia copilului în cauză, ci legea pe care se întemeiază hotărârea judecătorească din care rezultă obligația de întreținere față de copilul pentru care se plătește această alocație.
- 53 Reclamanta susține totuși că acest criteriu are ca efect să instituie o discriminare pe motive de cetățenie a copilului respectiv. Astfel, în opinia sa, legea pe care se întemeiază hotărârea judecătorească din care rezultă obligația de întreținere față de copil este legea cetățeniei copilului.
- 54 În această privință, în primul rând, trebuie observat că Convenția de la Haga din 1996, de care Comisia se prevaleară pentru a susține că legea aplicabilă tutelei minorilor este legea țării reședinței obișnuite a acestora, nu este aplicabilă în speță. Astfel, trebuie subliniat că, pe de o parte, astfel cum arată

reclamanta, Burundi nu este parte la această convenție și, pe de altă parte, în temeiul articolului 2 din aceasta, convenția menționată se aplică doar copiilor care nu au împlinit vârsta de 18 ani, în timp ce Joe și Claire au peste 18 ani.

- 55 În al doilea rând, trebuie subliniat că, în speță, în lipsa unei convenții internaționale aplicabile, aspectul privind legislația națională care reglementa tutela lui Joe și a lui Claire este un aspect pentru care sarcina probei revine părții care îl invocă. Or, în speță, reclamanta nici măcar nu a identificat dispozițiile dreptului național în temeiul cărora legea aplicabilă tutelei copiilor în discuție este, în opinia sa, legea cetățeniei acestora.
- 56 Rezultă de aici că reclamanta nu a demonstrat că dispoziția în litigiu avea ca efect să instituie o discriminare pe motive de cetățenie.
- 57 În consecință, primul motiv trebuie respins ca nefondat.

2) Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității și nediscriminării între funcționari și agenți

- 58 Reclamanta consideră că articolul 2 din anexa VII la statut instituie o discriminare între funcționarii și agenții care solicită recunoașterea unui copil drept copil aflat în întreținere după cum cererea lor se întemeiază pe articolul 2 alineatul (4) din anexa VII la statut sau pe articolul 2 alineatul (2) al doilea paragraf din aceeași anexă, respectiv pe dispoziția în litigiu. Dispoziția în litigiu ar plasa, așadar, într-o situație de inegalitate funcționarii și agenții cărora, aflându-se în aceeași situație, care constă în asumarea obligației de întreținere față de un copil sau un apropiat, li se aplică condiții de acordare diferite în funcție de legislația pe care se întemeiază obligația de întreținere care le revine.
- 59 În primul rând, reclamanta subliniază că articolul 2 alineatul (4) din anexa VII la statut, care permite să fie asimilată unui copil orice persoană căreia funcționarul are obligația, conform legii, de a-i plăti pensie alimentară și pentru care suportă cheltuieli ridicate, nu împiedică această asimilare în cazul în care legea pe care se întemeiază obligația legală de întreținere este legislația unei țări terțe.
- 60 În al doilea rând, reclamanta susține că articolul 2 alineatul (2) al doilea paragraf din anexa VII la statut, care recunoaște statutul de copil aflat în întreținere copilului care a făcut obiectul unei adopții sau pentru care a fost inițiată procedura de adopție, nu împiedică nicidecum recunoașterea acestuia ca fiind un copil aflat în întreținere în cazul în care adopția se întemeiază pe legislația unei țări terțe.
- 61 Parlamentul, Consiliul și Comisia solicită respingerea celui de al doilea motiv.
- 62 În această privință, trebuie amintit că principiul egalității de tratament sau al nediscriminării impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (Hotărârea din 10 ianuarie 2006, IATA și ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, punctul 95, și Hotărârea din 12 septembrie 2006, Eman și Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545, punctul 57). Principiul egalității de tratament sau al nediscriminării, prevăzut la articolul 1d din statut, este o normă cu caracter general aplicabilă dreptului funcției publice a Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 decembrie 1982, Micheli și alții/Comisia, 198/81-202/81, EU:C:1982:411, punctele 5 și 6, și Hotărârea din 15 aprilie 2010, Gualtieri/Comisia, C-485/08 P, EU:C:2010:188, punctul 70).
- 63 În speță, trebuie comparată, în primul rând, situația funcționarilor și a agenților care au un copil în întreținere în temeiul unei decizii de adopție întemeiate pe legislația unei țări terțe, reglementată la articolul 2 alineatul (2) primul paragraf din anexa VII la statut, în al doilea rând, situația funcționarilor sau a agenților care au o obligație de întreținere legală întemeiată pe legislația unei țări terțe în privința unei persoane pentru a cărei întreținere aceștia suportă cheltuieli ridicate, reglementată la articolul 2

alineatul (4) din anexa VII la statut și, în al treilea rând, situația funcționarilor și a agenților care au o obligație de întreținere rezultată dintr-o hotărâre judecătorească întemeiată pe legislația unei țări terțe, care, spre deosebire de situațiile precedente, nu este acoperită de niciuna dintre dispozițiile articolului 2 din anexa VII la statut.

- 64 În această privință, în primul rând, este necesar să se constate că sunt considerați „copii aflați în întreținere”, în temeiul articolului 2 alineatul (2) primul paragraf din anexa VII la statut, copiii adoptivi ai unui funcționar sau ai soțului acestuia, cu condiția să fie „efectiv întreținu[ți] de către funcționar”. În al doilea rând, sunt considerați „copii aflați în întreținere”, în temeiul dispoziției în litigiu, copiii care nu sunt copiii legitimi, naturali sau adoptivi ai funcționarului sau ai soțului acestuia, însă pentru care funcționarul „are obligația de a plăti pensie alimentară, ca urmare a unei hotărâri judecătorești întemeiate pe legislația unui stat membru privind protecția minorilor”. În sfârșit, în al treilea rând, în mod excepțional și printr-o decizie specială și motivată a autorității împuternicite să facă numiri a instituției, organului, oficiului sau agenției Uniunii în cauză, orice persoană, inclusiv o persoană majoră și un membru al familiei funcționarului, altul decât copiii săi legitimi, naturali sau adoptivi sau cei ai soțului său, poate fi asimilată, în temeiul articolului 2 alineatul (4) din anexa VII la statut, „copilului aflat în întreținere” în cazul în care funcționarul are „obligația, conform legii, de a-i plăti pensie alimentară” acestei persoane, „pentru a cărei întreținere funcționarul suportă cheltuieli ridicate” (Hotărârea din 16 ianuarie 2018, SE/Consiliul, T-231/17, nepublicată, EU:T:2018:3, punctul 38).
- 65 Astfel, articolul 2 alineatul (2) primul paragraf din anexa VII la statut nu impune ca legea pe care se întemeiază decizia de adopție să fie legea unui stat membru. Articolul 2 alineatul (4) din anexa VII la statut nu impune nici ca legea pe care se întemeiază obligația de întreținere să fie legea unui stat membru. În schimb, dispoziția în litigiu impune ca legea pe care se întemeiază hotărârea judecătorească din care rezultă obligația de întreținere să fie legea unui stat membru. În consecință, prin faptul că impune ca legea pe care se întemeiază obligația de întreținere prevăzută de dispoziția în litigiu să fie legea unui stat membru, statutul a rezervat un tratament mai puțin favorabil funcționarilor și agenților care intră sub incidența dispoziției menționate.
- 66 În aceste condiții, trebuie să se stabilească dacă, astfel cum susține reclamanta, funcționarii și agenții vizați la articolul 2 alineatul (4) din anexa VII la statut și la articolul 2 alineatul (2) al doilea paragraf din aceeași anexă, pe de o parte, și cei care, precum reclamanta, intră sub incidența dispoziției în litigiu, pe de altă parte, se află într-o situație comparabilă (a se vedea Hotărârea din 9 martie 2017, Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, punctul 57 și jurisprudența citată).
- 67 În această privință, trebuie precizat că s-a statuat că articolul 2 alineatul (2) primul paragraf din anexa VII la statut, dispoziția în litigiu și articolul 2 alineatul (4) din anexa VII la statut privesc, respectiv, trei grupe diferite de copii sau de persoane care pot fi recunoscute ca fiind „copii aflați în întreținere” în sensul statutului (Hotărârea din 16 ianuarie 2018, SE/Consiliul, T-231/17, nepublicată, EU:T:2018:3, punctul 37).
- 68 Astfel, pe de o parte, dispoziția în litigiu și articolul 2 alineatul (4) din anexa VII la statut sunt întemeiate, ambele, pe existența unor obligații de întreținere față de persoane care nu prezintă legături de filiație cu funcționarul în cauză. Or, prin faptul că a recurs, în aceste dispoziții, la două noțiuni distincte de obligație de întreținere, una „ca urmare a unei hotărâri judecătorești” și cealaltă „conform legii”, legiuitorul Uniunii a intenționat să prevadă două situații diferite (Hotărârea din 16 ianuarie 2018, SE/Consiliul, T-231/17, nepublicată, EU:T:2018:3, punctul 39). Dispoziția în litigiu prevede ca obligația de întreținere să fie stabilită printr-o hotărâre judecătorească întemeiată pe legislația privind protecția minorilor. Această dispoziție privește în special instituirea tutelei în privința unui minor. În schimb, articolul 2 alineatul (4) din anexa VII la statut privește o obligație de întreținere legală în privința unei rude sau a unei rude prin alianță, care nu este în mod necesar un minor. În plus, dispoziția respectivă impune ca întreținerea persoanei față de care funcționarul are această obligație de întreținere să presupună pentru acesta „cheltuieli ridicate” și ca funcționarul să furnizeze „documente doveditoare”

având drept scop să stabilească faptul că obligațiile impuse de întreținerea persoanei respective sunt neobișnuite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 ianuarie 2009, Klein/Comisia, F-32/08, EU:F:2009:3, punctul 45).

- 69 Pe de altă parte, nici situația agenților și a funcționarilor care au o obligație de întreținere în temeiul dispoziției în litigiu și cea a agenților și a funcționarilor care au în întreținere un copil în temeiul unei hotărâri de adopție, prevăzută la articolul 2 alineatul (2) primul paragraf din anexa VII la statut, nu pot fi considerate comparabile. Astfel, adopția și tutela prezintă diferențe importante. În primul rând, trebuie subliniat că, spre deosebire de adopție, tutela încetează, în principiu, atunci când copilul împlinește vârsta majoratului. În al doilea rând, trebuie arătat că tutela este, în principiu, revocabilă, în timp ce adopția, care este o formă de filiație, are o vocație de permanență.
- 70 Rezultă din considerațiile care precedă că funcționarii și agenții vizați la articolul 2 alineatul (2) primul paragraf și alineatul (4) din anexa VII la statut, precum și de dispoziția în litigiu nu pot fi considerați ca aflându-se în aceeași situație, astfel încât instituirea prin statut a unor condiții de acordare a alocației pentru creșterea copilului nu poate încălca nici principiul egalității de tratament.
- 71 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.

3) Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la educație și a principiului interesului superior al copilului

- 72 Reclamanta arată că orice copil are dreptul la educație. Or, această educație ar presupune un cost. Situația menționată ar fi cu atât mai valabilă în ceea ce privește educația copiilor aflați în întreținerea unui agent care, precum reclamanta, este repartizat unei delegații a Uniunii într-o țară terță, pe teritoriul căreia învățământul echivalent celui oferit în Europa este costisitor. Or, prin faptul că nu permite acordarea de alocații pentru creșterea copilului funcționarilor și agenților care au sub tutela lor copii resortisanți ai unei țări terțe, dispoziția care face obiectul excepției de nelegalitate ar aduce atingere articolelor 14 și 24 din cartă.
- 73 Parlamentul, Consiliul și Comisia solicită respingerea celui de al treilea motiv.
- 74 În această privință, în primul rând, trebuie să se stabilească dacă excluderea de către dispoziția în litigiu a noțiunii de copil aflat în întreținerea unui funcționar sau a unui agent în temeiul unei hotărâri judecătorești întemeiate pe legislația unei țări terțe trebuie să fie considerată o încălcare a articolului 14 din cartă. Această dispoziție, intitulată „Dreptul la educație”, prevede următoarele:
- „Orice persoană are dreptul la educație, precum și la accesul la formare profesională și formare continuă.”
- 75 În scopul interpretării acestei dispoziții, trebuie luate în considerare explicațiile cu privire la cartă (JO 2007, C 303, p. 17), în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf TUE și cu articolul 52 alineatul (7) din cartă (Hotărârea din 19 septembrie 2013, Reexaminare Comisia/Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, punctul 27). Reiese din explicațiile cu privire la articolul 14 din cartă că acest articol este inspirat atât din tradițiile constituționale comune statelor membre, cât și din articolul 2 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, care prevede:
- „Nimănui nu i se poate refuza dreptul la instruire. Statul, în exercitarea funcțiilor pe care și le va asuma în domeniul educației și al învățământului, va respecta dreptul părinților de a asigura această educație și acest învățământ conform convingerilor lor religioase și filozofice.”

76 Spre deosebire de ceea ce lasă să se înțeleagă argumentația reclamantei, nu se poate deduce din ceea ce precedă o obligație pozitivă în sarcina Uniunii, impusă la articolul 14 din cartă, de a asigura funcționarilor și agenților săi mijloacele financiare care să permită copiilor aflați în întreținerea acestora să urmeze o anumită formă de învățământ.

77 În consecință, chiar presupunând că alocația pentru creșterea copilului urmărește să acopere cheltuielile cu școlarizarea efectuate de un funcționar sau de un agent pentru copilul aflat în întreținerea sa, nu se poate considera că dreptul la educație consacrat la articolul 14 din cartă impune ca acordarea acestei alocații să fie extinsă la copilul plasat sub tutela unui funcționar sau a unui agent în temeiul unei hotărâri judecătorești întemeiate pe legislația unei țări terțe.

78 În al doilea rând, trebuie să se stabilească dacă excluderea de către dispoziția în litigiu a noțiunii de copil aflat în întreținerea unui funcționar sau a unui agent în temeiul unei hotărâri judecătorești întemeiate pe legislația unei țări terțe trebuie să fie considerată o încălcare a interesului superior al copilului consacrat la articolul 24 alineatul (2) din cartă. Această dispoziție prevede:

„În toate acțiunile referitoare la copii, indiferent dacă sunt realizate de autorități publice sau de instituții private, interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial.”

79 În această privință, trebuie arătat că reiese din explicațiile cu privire la articolul 24 din cartă că acest articol se întemeiază pe Convenția de la New York privind drepturile copilului, semnată la 20 noiembrie 1989 și ratificată de toate statele membre, și în special pe articolele 3, 9, 12 și 13 din aceasta. Reiese din articolul 1 din această convenție că, „în sensul prezentei convenții, prin copil se înțelege orice ființă umană sub vârsta de 18 ani, exceptând cazurile în care legea aplicabilă copilului stabilește limita majoratului sub această vârstă”.

80 În speță, întrucât Joe și Claire au peste 18 ani, aceștia nu pot fi considerați „copii” în sensul Convenției de la New York din 1989 menționate la punctul 79 de mai sus, astfel încât articolul 24 din cartă nu li se poate aplica.

81 Rezultă de aici că Tribunalul nu poate considera că excluderea de către dispoziția în litigiu a unei anumite categorii de copii din noțiunea de copil aflat în întreținere și de la plata alocației pentru creșterea copilului constituie o încălcare a articolului 24 din cartă.

82 În consecință, al treilea motiv trebuie respins ca nefondat.

4) Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 52 din cartă și a principiilor proporționalității și legitimității

83 Reclamanta arată că legiuitorul ar fi trebuit să explice în mod expres, având în vedere principiul proporționalității consacrat la articolul 52 din cartă, motivele pentru care a exclus recunoașterea drept copiilor aflați în întreținere a copiilor plasați sub tutela unui funcționar sau a unui agent în temeiul unei hotărâri judecătorești întemeiate pe legislația unei țări terțe. Prin faptul că nu a prevăzut explicații în această privință, dispoziția în litigiu ar aduce atingere articolului 52 din cartă.

84 Consiliul și Comisia solicită respingerea celui de al patrulea motiv ca fiind nefondat, iar Parlamentul concluzionează, la rândul său, că motivul menționat este inadmisibil.

i) Cu privire la admisibilitatea celui de al patrulea motiv

- 85 Parlamentul consideră că al patrulea motiv este inadmisibil, întrucât elementele esențiale de drept pe care se întemeiază acest motiv nu reies, în opinia sa, din textul cererii introductive înseși. Reclamanta nu ar aduce, astfel, niciun argument juridic în susținerea pretinsei încălcări a principiilor proporționalității și legitimității.
- 86 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii din fața Tribunalului în conformitate cu articolul 53 primul paragraf din același statut, și al articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie în special să cuprindă obiectul litigiului, precum și o expunere sumară a motivelor invocate. Aceste mențiuni trebuie să fie suficient de clare și de precise pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații. În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din textul cererii introductive înseși (Ordonanța din 28 aprilie 1993, De Hoe/Comisia, T-85/92, EU:T:1993:39, punctul 20, și Ordonanța din 21 mai 1999, Asia Motor France și alții/Comisia, T-154/98, EU:T:1999:109, punctul 49).
- 87 În speță, în primul rând, trebuie să se constate că reclamanta nu a precizat în cererea sa introductivă în ce consta încălcarea principiului legitimității pe care o invocă în titlul celui de al patrulea motiv. Prin urmare, acest motiv trebuie declarat inadmisibil în măsura în care privește încălcarea pretinsă a principiului menționat.
- 88 În al doilea rând, în ceea ce privește principiul proporționalității invocat de reclamantă, trebuie, desigur, să se constate că argumentația acesteia este succintă. Reiese totuși în mod suficient de clar și de coerent din dezvoltările sale că aceasta invocă încălcarea principiului proporționalității a cărui respectare este impusă la articolul 52 din cartă în limita drepturilor recunoscute de aceasta din urmă.
- 89 Prin urmare, al patrulea motiv trebuie declarat admisibil în ceea ce privește încălcarea articolului 52 din cartă și a principiului proporționalității.

ii) Cu privire la fond

- 90 Articolul 52 alineatul (1) din cartă prevede:

„Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.”

- 91 Reiese din explicațiile cu privire la articolul 52 că acesta are ca obiect să stabilească domeniul de aplicare al drepturilor și al principiilor din cartă și să adopte norme pentru interpretarea lor. În special, articolul 52 alineatul (1) definește regimul restrângerilor.
- 92 Or, în speță, pe de o parte, trebuie arătat că, în cadrul prezentului motiv, reclamanta nu a specificat ce drept sau ce libertate recunoscută de cartă ar fi restrâns dispoziția în litigiu.
- 93 Pe de altă parte, trebuie subliniat că, în cadrul primului și al celui de al treilea motiv invocate în susținerea excepției de nelegalitate a dispoziției în litigiu, Tribunalul nu a constatat nicio restrângere, de către dispoziția în litigiu, a drepturilor prevăzute de cartă.

- 94 În consecință, reclamanta nu a stabilit că a fost încălcat articolul 52 alineatul (1) din cartă.
- 95 Prin urmare, al patrulea motiv și, în consecință, excepția de nelegalitate invocată de reclamantă trebuie respinse.
- 5) Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe o eroare de drept și pe încălcarea principiului bunei administrări și a obligațiilor de solitudine și de asistență*
- 96 Reclamanta susține că, întrucât dispoziția în litigiu este nelegală pentru motivele invocate în cadrul primelor patru motive, AAIC a săvârșit o eroare de drept și a încălcat principiul bunei administrări adoptând decizia atacată în temeiul acestei dispoziții. Ea subliniază că, până la momentul comunicării notei PMO din 6 mai 2015, PMO nu o informase că era exclusă de la beneficiul alocațiilor pentru creșterea copilului în temeiul dispoziției în litigiu. Ea arată de asemenea că plata acestor alocații a fost întreruptă brusc.
- 97 În replica sa, reclamanta invocă de asemenea încălcarea obligațiilor de solitudine și de asistență. Comisia ar fi încălcat aceste obligații prin faptul că a omis să o asiste și să o ghideze pe reclamantă în demersurile sale din 2011 sau să îi acorde timp să se conformeze, începând din 2016, noilor cerințe ale PMO, potrivit cărora ar fi putut furniza o hotărâre întemeiată pe legislația unui stat membru. În această privință, reclamanta menționează că a aflat abia la lectura memoriului în apărare al Comisiei că PMO considera că o hotărâre de recunoaștere a hotărârii Tribunalului de reședință din Buyenzi putea să fie considerată o hotărâre întemeiată pe legislația unui stat membru și, prin urmare, să fie admisă de PMO ca temei al acordării alocațiilor pentru creșterea copilului.
- 98 În primul rând, în ceea ce privește eroarea de drept invocată de reclamantă, trebuie să se constate că aceasta din urmă se limitează la a face referire la motivele de nelegalitate invocate în cadrul primelor patru motive și că nu a prezentat, în cadrul prezentului motiv, niciun argument suplimentar vizând constatarea nelegalității dispoziției în litigiu sau a unei erori de drept săvârșite de AAIC. Întrucât primele patru motive ale reclamantei au fost respinse, nu este necesar, prin urmare, să se examineze în continuare eroarea de drept invocată în susținerea prezentului motiv.
- 99 În al doilea rând, în ceea ce privește principiul bunei administrări, este suficient să se constate că, contrar celor afirmate de reclamantă, AAIC nu a întrerupt brusc plata alocațiilor în discuție. Astfel, după cum s-a amintit la punctul 5 de mai sus, prin nota din 6 mai 2015, PMO a informat-o în prealabil pe reclamantă cu privire la faptul că plata acestor alocații urma să fie întreruptă.
- 100 În al treilea rând, în ceea ce privește încălcarea obligației de solitudine invocată de reclamantă în replica sa, Comisia arată că această argumentație a reclamantei este inadmisibilă, întrucât a fost invocată tardiv.
- 101 În această privință, trebuie subliniat că, potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de solitudine a administrației față de agenți, care reflectă echilibrul drepturilor și obligațiilor reciproce pe care statutul l-a creat în relațiile dintre autoritatea publică și agenții serviciului public, precum și principiul bunei administrări se unesc pentru a impune autorității ierarhice, atunci când se pronunță cu privire la situația unui funcționar, să țină seama nu numai de interesul serviciului, ci și de cel al funcționarului respectiv (Hotărârea din 7 martie 2007, Sequeira Wandschneider/Comisia, T-110/04, EU:T:2007:78, punctele 184 și 185, și Hotărârea din 13 noiembrie 2014, De Loecker/SEAE, F-78/13, EU:F:2014:246, punctul 76).
- 102 Or, în cererea introductivă, reclamanta a invocat încălcarea principiului bunei administrări în cadrul celui de al cincilea motiv. Prin urmare, trebuie să se considere că argumentația reclamantei întemeiată pe încălcarea obligației de solitudine este o dezvoltare a celui de al cincilea motiv al său. Prin urmare, această argumentație trebuie declarată admisibilă.

- 103 În această privință, trebuie amintit că obligația de solitudine implică printre altele că, atunci când adoptă o decizie cu privire la situația unui funcționar, autoritatea ierarhică ia în considerare ansamblul elementelor care pot avea efect asupra deciziei sale și, astfel, ține seama nu numai de interesul serviciului, ci și de cel al agentului vizat (Hotărârea din 1 iunie 1999, Rodríguez Pérez și alții/Comisia, T-114/98 și T-115/98, EU:T:1999:114, punctul 32).
- 104 În speță, trebuie să se constate că reclamanta înțelege, în esență, să deducă din obligația de solitudine o obligație pozitivă în sarcina administrației de a o asista și de a o ghida cel puțin în demersurile sale din 2011.
- 105 În această privință, în primul rând, trebuie arătat că obligația de solitudine nu impune, în principiu, administrației o obligație pozitivă în sens larg de a asista funcționarii sau agenții Uniunii. În special, nu poate fi așteptat în mod rezonabil de la o administrație diligentă care tratează o multitudine de cereri de alocații pentru creșterea copilului să ia inițiativa de a asista și de a ghida toți solicitanții în cadrul eventualelor demersuri pe care aceștia ar putea să le efectueze în vederea obținerii acestor alocații (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 20 iulie 2016, Barroso Truta și alții/Curtea de Justiție a Uniunii Europene, F-126/15, EU:F:2016:159, punctul 74).
- 106 Cel mult, administrația poate fi obligată să respecte obligații consolidate în temeiul obligației de solitudine atunci când sunt întrunite împrejurări speciale, care țin în special de situația de vulnerabilitate extremă în care se află persoana în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 octombrie 2010, U/Parlamentul European, F-92/09, EU:F:2010:140, punctele 65-67, 85 și 88). Or, reclamanta nu a demonstrat și nici măcar nu a susținut că astfel de împrejurări sunt întrunite în speță.
- 107 În al doilea rând, trebuie observat de asemenea că orice funcționar care dă dovadă de o diligență normală cunoaște statutul și în special normele care reglementează remunerația sa, dintre care cele referitoare la alocațiile familiale. Potrivit jurisprudenței, diligența normală care se poate aștepta de la un funcționar sau de la un agent se apreciază din perspectiva pregătirii sale, a gradului său și a experienței sale profesionale (Hotărârea din 17 mai 2017, Piessevaux/Consiliul, T-519/16, nepublicată, EU:T:2017:343, punctul 96 și jurisprudența citată).
- 108 În speță, trebuie să se constate că reclamanta a intrat în serviciul Comisiei în anul 2007 ca agent contractual încadrat în grupa de funcții IV. Potrivit tabelului care figurează la articolul 80 alineatul (2) din RAA, această grupă de funcții acoperă atribuțiile care corespund următoarei descrieri: „Atribuții administrative, de consiliere, lingvistice și atribuții tehnice echivalente exercitate sub supravegherea funcționarilor sau a agenților temporari”. Potrivit articolului 82 alineatul (2) litera (c), recrutarea unui agent contractual în grupa de funcții menționată necesită cel puțin un nivel de studii care să corespundă unui ciclu complet de studii universitare de cel puțin trei ani absolvit cu diplomă sau, atunci când interesul serviciului justifică acest lucru, o formare profesională de nivel echivalent. Or, modul de redactare a dispoziției în litigiu este clar în măsura în care subordonează în mod expres plata unei alocații pentru creșterea copilului pentru un copil față de care funcționarul are o obligație de întreținere condiției ca aceasta din urmă să rezulte dintr-o hotărâre judecătorească întemeiată pe legislația unui stat membru, astfel încât ar fi trebuit să fie evident pentru un agent contractual având o experiență, un nivel de formare și un grad precum cele ale reclamantei că o hotărâre întemeiată pe legislația unei țări terțe precum hotărârea Tribunalului de reședință din Buyenzi nu putea servi drept temei pentru acordarea alocației pentru creșterea copilului. Cel puțin, diligența normală care se poate aștepta de la un astfel de agent ar fi impus ca el să se informeze în această privință la administrație. În aceste condiții, reclamanta susține în mod neîntemeiat că cerința de a furniza o hotărâre întemeiată pe legislația unui stat membru prezintă un caracter nou și că Comisia ar fi trebuit, prin urmare, să îi acorde timpul necesar pentru a se conforma acesteia începând din 2016.
- 109 Prin urmare, argumentația reclamantei întemeiată pe încălcarea obligației de solitudine trebuie respinsă ca nefondată.

110 În ceea ce privește obligația de asistență, care revine administrației în temeiul articolului 24 din statut, aceasta privește apărarea funcționarilor de către instituție împotriva acțiunilor terților, iar nu împotriva actelor care emană de la instituția însăși, al căror control ține de alte dispoziții ale statutului (Hotărârea din 9 septembrie 2016, De Esteban Alonso/Comisia, T-557/15 P, nepublicată, EU:T:2016:456, punctul 45 și jurisprudența citată).

111 Or, în speță, argumentația reclamantei nu privește acțiunile unor terți, ci un act sau o omisiune a Comisiei. În consecință, reclamanta invocă în mod neîntemeiat încălcarea obligației de asistență.

112 Prin urmare, prezentul motiv trebuie respins ca nefondat.

6) Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului drepturilor dobândite, al securității juridice și al previzibilității

113 În replica sa, reclamanta a invocat, pentru prima dată în prezenta procedură, încălcarea principiului drepturilor dobândite, precum și a principiilor securității juridice și previzibilității.

114 În această privință, ea susține că a fost indusă în eroare de PMO până la momentul adoptării deciziei de respingere a reclamației. Aceasta ar rezulta din faptul că, în iunie 2011, PMO admisesse hotărârea Tribunalului de reședință din Buyenzi drept hotărâre judecătorească ce dădea dreptul la acordarea alocațiilor în discuție. Abia prin decizia de respingere a reclamației aceasta ar fi aflat că hotărârea Tribunalului de reședință din Buyenzi urma să nu mai fie recunoscută drept hotărâre care dă dreptul la alocații. Ea nu ar fi cunoscut, de altfel, înainte de luna februarie 2017 faptul că PMO ar fi acceptat, drept hotărâre care dă dreptul la alocațiile pentru creșterea copilului, o hotărâre de recunoaștere a hotărârii Tribunalului de reședință din Buyenzi adoptată de o instanță a unui stat membru. Acesta ar fi motivul pentru care ea ar fi formulat o cerere de adopție a lui Joe și a lui Claire în fața autorităților belgiene. Prin faptul că a revenit atât de tardiv și de brusc asupra deciziei sale de a recunoaște, între 2011 și 2016, efecte juridice unor hotărâri judecătorești burundeze și că i-a impus reclamantei să solicite o astfel de hotărâre de recunoaștere, Comisia ar fi încălcat drepturile dobândite ale reclamantei, precum și principiile securității juridice și previzibilității.

115 Pe de altă parte, reclamanta consideră că o hotărâre de recunoaștere a hotărârii Tribunalului de reședință din Buyenzi de către o instanță a Uniunii ar rămâne totuși întemeiată pe o lege străină și nu ar putea fi astfel considerată o hotărâre judecătorească întemeiată pe legislația unui stat membru privind protecția minorilor în sensul dispoziției în litigiu, în măsura în care, potrivit jurisprudenței, dispozițiile care dau dreptul la prestații financiare trebuie să fie interpretate în mod strict.

116 Comisia concluzionează că motivele prezentate de reclamantă la punctele 113-115 de mai sus sunt inadmisibile, susținând că au fost invocate tardiv și că ar fi putut fi invocate în stadiul cererii introductive.

117 Ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, reclamanta a arătat că a invocat aceste motive pentru prima dată în replică, deoarece aflase, la lectura memoriului în apărare, că PMO ar fi admis o hotărâre de recunoaștere a hotărârii Tribunalului de reședință din Buyenzi adoptată de o instanță a unui stat membru ca hotărâre care dădea dreptul la plata alocațiilor pentru creșterea copilului pentru Joe și pentru Claire.

118 În această privință, trebuie amintit că reiese din articolul 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură că pe parcursul procesului, invocarea de motive noi este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se întemeiază pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii.

- 119 În speță, pe de o parte, trebuie să se constate că, astfel cum a admis reclamanta în ședință, AAIC o informase deja în decizia de respingere a reclamației că motivul încetării plății alocațiilor în discuție era faptul că hotărârea Tribunalului de reședință din Buyenzi nu era întemeiată pe legislația unui stat membru.
- 120 Astfel, trebuie să se constate că reclamanta nu a înțeles pentru prima dată la lectura memoriului în apărare motivele încetării alocațiilor pentru creșterea copilului pe care le primea.
- 121 Rezultă că, în măsura în care privește motivele încetării alocațiilor pentru creșterea copilului, argumentația reclamantei întemeiată pe încălcarea principiului securității juridice, al drepturilor dobândite și al previzibilității nu se întemeiază pe elemente de drept și de fapt apărute în cursul procedurii în fața Tribunalului. Prin urmare, aceasta trebuie respinsă ca inadmisibilă.
- 122 Pe de altă parte, este necesar să se constate că argumentația reclamantei referitoare la recunoașterea hotărârii Tribunalului de reședință din Buyenzi de o instanță a unui stat membru privește un comportament lipsit de caracter decizional al Comisiei și nu poate duce, în consecință, la anularea deciziei atacate. Prin urmare, această argumentație trebuie declarată inoperantă, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea ei.
- 123 Din ansamblul considerațiilor care precedă reiese că acțiunea trebuie respinsă.

IV. Cu privire la cheltuielile de judecată

- 124 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 125 În speță, reclamanta a căzut în pretenții, iar Comisia a solicitat obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată. Prin urmare, reclamanta trebuie obligată să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Comisie.
- 126 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Parlamentul și Consiliul suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea.**
- 2) SH este obligată la plata cheltuielilor de judecată.**
- 3) Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Kanninen

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Reine

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 12 decembrie 2018.

Semnături